Mijn zoon is 16 jaar en studeert aan het Grafisch Lyceum. Hij gaat met zin naar de opleiding en haalt mooie resultaten. Dat is bijzonder te noemen. Want in groep 5 van de basisschool viel hij uit. En toen hij 12 jaar oud was, was er geen middelbare school waar hij ingeschreven kon worden. Nochtans wilde hij graag naar school gaan, niet anders zijn dan andere kinderen en was hij leerbaar. Via een alternatieve route stroomde hij uiteindelijk door naar een MBO4-opleiding.

De afgelopen 7 jaren waren bewogen jaren voor mij en mijn gezin. Jaren waarin ikzelf aan den lijve ondervond wat schooluitval betekent. En waarin ik ook met heel veel andere ouders praatte over schooluitval. Ik leerde dat schooluitval een zware wissel trekt op het welzijn en op de toekomst van kinderen en ouders. En ook dat – alle mooie intenties ten spijt – de systeemwereld van onderwijs en zorg en de leefwereld van kinderen en gezinnen niet zonder schokken en breuken bij elkaar komen. Dat laatste is niet louter te wijten aan 'mentale klachten' of ouders die nog 'onvoldoende acceptatie' aan de dag leggen. Om de leefwereld goed te laten aansluiten bij de systeemwereld is er nog meer presentie, compassie en empathie nodig. Om zo te leren wat de behoeften precies zijn en wat de vervulling van deze behoeften in de weg staat.

De belangrijkste les die ik afgelopen jaren leerde is dat er – ook in Utrecht – stemmen zijn die onvoldoende gehoord worden. En dat de stem van ouders van schooluitvallers daar één van is. En dat dat onder meer komt omdat onderwijs en zorg nog steeds teveel uitgaan van maakbaarheid waarbij de deskundigen het (beter) weten. Terwijl we binnen zorg en onderwijs in wezen een koor zijn waarbij we ervoor moeten zorgen dat *alle* stemmen goed bij elkaar klinken.

Om die reden richtte ik vorig jaar de oudernetwerkgroep Wisselhart op. Al 9 maanden lang ontmoeten ouders uit de regio Utrecht elkaar elke donderdagavond om te praten over het fenomeen schooluitval, om de eigen ervaring beter te leren begrijpen, om elkaar te ondersteunen en om als klankbord te fungeren voor professionals en bestuurders.

Het afgelopen jaar hebben een twintigtal ouders de weg naar de groep gevonden. Ouders vinden herkenning bij elkaar en bespreken hun emoties en hun ervaringen met hoe de buitenwereld reageert op hun situatie. Ze wisselen telefoonnummers uit en delen informatie over wat wel en niet werkt, over rechten en over procedures. Ze vormen een *community* met elkaar en komen tot een gedeeld narratief over schooluitval. Het wordt zo steeds duidelijker wat de beleefde ervaring is van gezinnen die schooluitval meemaken en waaraan ze behoefte hebben.

Wat Wisselhart dan ook oplevert is precies wat de stad Utrecht beoogt: het luisteren naar stemmen die onvoldoende gehoord worden en het organiseren van een collectief aanbod waarbij ouders ondersteund en empowerd worden. Een collectief aanbod dat ook nog eens ervaringskennis en ervaringsdeskundigheid als opbrengst kent.

De kennis en inzichten die we als oudernetwerkgroep verkrijgen willen we graag delen met de kernpartners van Utrecht. We hopen dit in spiegelgesprekken te mogen delen met de Gemeente, de samenwerkingsverbanden, de Leerplicht en de Utrechtse zorgaanbieders.

We vragen geen geld of andere middelen voor Wisselhart, maar om gehoord, gesteund en betrokken te worden. We vragen aan de samenwerkingsverbanden, Leerplicht, Lokalis, Koos en Spoor030 om te luisteren naar de verhalen, behoeften en adviezen van Wisselhart. We vragen om aan te mogen schuiven en mee te mogen praten bij de Utrechtse Onderwijsagenda en de andere tafels waarop belangrijke beslissingen voor en over onze kinderen worden gemaakt.

Ik dank u voor de gelegenheid om te mogen spreken. Dank ook voor uw aandacht.